

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”. Rom. 10, 15.

Anul VII.

București.

No. 6.

P R E D I C A.

In documentata scriere a lui Eugen Sachsse despre „Omiletica Evanghelică” sunt coprinse câteva gânduri foarte potrivite cu privire la „Predică”. In convingerea că aceste lucruri vor fi folositoare cetitorului nostru atent, le aducem aci pe scurt.

Predica, o parte din serviciul divin creștin.

Predica pentru comunitatea creștină formează o parte din serviciul divin creștin. Intreaga noastră viață trebuie să fie un neconținut serviciu divin. Trebuie să adorăm pe Dumnezeu fără încetare și să-I mulțumim în toate. Trebuie să consacram corpul nostru ca pe o jertfă vie, sfântă și bineplăcută, serviciul nostru divin rațional. (1 Tes. 5, 17; Rom. 12, 1). Iacob însuși zice: Un serviciu divin curat și nepătat înaintea lui Dumnezeu este de a vizita pe văduvă și pe orfan și a se ține pe sine nepătat față de lume. (Iac. 1, 27). Iubirea neîntreruptă față de Dumnezeu și de frați, purtarea sfântă în lume, acesta este adevăratul serviciu divin al creștinilor. Dar după cum trupul nu poate să lucreze neconținut, ci are nevoie de odihnă și de recreație, pentru a-și reface forțele, așa și spiritul creștinului nu poate sta neconținut în văltoarea lumii, ci are nevoie de anumite ore, când să caute odihnă în Dumnezeu. Lucrul acesta îl face fiecare persoană în rugăciune, în cetirea Sfintei Scripturi, iar Biserica creștină îl face în adunările sale. Lucrul acesta îl numim noi cult, sau serviciu divin. Deaceia dela început Biserica creștină s'a adunat, ca să se odih-

nească în Dumnezeu, și să caute fața Lui prin rugăciune și mulțumire la un loc.

Cultul are și o parte educativă.

Serviciul divin mai avea de scop să aducă la cunoștința Bisericii întreaga învățătură a lui Isus : cuvintele și lucrările Sale, moartea și învierea Lui. (Fapt. 2, 42). Creștinii se adunau să primească îmbărbătare pentru o umblare sfântă în viață. Astfel, ei creșteau în credință, iubire și speranță. Luther socotea că predica este cea mai însemnată parte a serviciului divin, deoarece sunt mulți cari nu cred sau nu sunt creștini, ci ei numai stau și așteaptă să vadă ceva nou ca și când am fi între Turci sau păgâni în mijlocul unei piețe și am vrea să ținem un serviciu divin creștin. Dacă cei mai instruiți socotesc că pentru ei serviciul divin nu ar fi necesar, greșesc. Creștinii nu termină niciodată, ci sunt în continuă formare; orice creștin trebuie să crească în cunoașterea adevărului, în puterea credinței și în umblarea sfântă. Greșit ar fi dacă numai aci s'ar mărgini cultul.

J. L. Mosheim susține că predica trebuie în primul rând să instruească pe om și să-l convingă, pentru a da naștere hotărârii de a trăi în mod evlavios.

Cultul mai este și o expunere a vieții creștinești a Comunității.

Creștinii însă ca unii cari au făcut un început în umblarea creștinească, desigur

căută în serviciul divin o *cultivare a credinței*. Lucrul acesta l-a exprimat de prima dată Schleiermacher. El face deosebire între lucrarea de expunere și aceea de acțiune. După el, predicatorul este organul comunității, care trebuie să dea la iveală vieța religioasă a comunității printr-o putere de curățire și întărire; când se ajunge la o stare de conștiință religioasă înaltă, cultul a ajuns la ținta sa. La timpurile potrivite rostul predicii mai este să recâștige pentru Hristos sufletele rătăcite. Predica are de scop să vestească celor depărtați de Dumnezeu vestea cea bună. Chiar și între credincioșii comunității există lipsă de curaj și de lucrare; predica se adresează atunci omului firesc dintr'ânșii. Dar și în comunități în aparență moarte se mai găsește vieța creștinească ascunsă, căci Hristos și acolo mai are ucenici; pe aceștia trebuie să-i cultive predicatorul. El nu trebuie să acomodeze conținutul predicii rătăcirilor și

dorințelor comunității actuale, deoarece nici o comunitate creștină nu are dreptul de a schimba Cuvântul lui Dumnezeu. Predicatorul este reprezentantul bisericii invizibile și trebuie să conducă comunitatea la a-și da seama de mântuirea e veșnică. Predicatorul se găsește adeseori în situația de a fi nevoit să producă anumite hotăriri în voința oamenilor; mulți nu ajung la pace și odihnă în Dumnezeu decât după multe lupte. Scopul explicațiilor date trebuie să fie și aplicația în felul de vieță particular al persoanelor. Predica are de scop să cultive vieța spirituală în toate direcțiile. Ea trebuie să fie mistică pentru a clădi, raționalistă pentru a învăța, și pietistică pentru a da pocăință. Aceste trei influențe trebuie să le aibă orice predică; dela misticism va lua căldura, dela raționalism cunoștințele clare, dela pietism va lua zelul sfânt. Influența predicii nu poate fi rezumată la un cuvânt; predica trebuie să dea fiecărui creștin, ceace-i trebuie.

Inimi doritoare înalță rugi fierbinți către cer.

Cu multe secole mai înainte, Psalmistul, în viziune profetică, privind în viitor, vede cum în Continentul întunecos mii de fii și fiice negri, strigă după Dumnezeu. Cuvintele lui sunt raportate în Psalmul 68, 31, unde cetim: „Etiopia aleargă cu mâinile întinse la Dumnezeu”. Dela est la vest, dela nordul la sudul marelui întins al Africei, ne vin chemări urgente și insistente după ajutor. În multe părți oamenii păzesc Sabatul încă de mai înainte ca ei să fi văzut vreoa misiune europeană, sau chiar un învățător băstinaș.

Nemulțumiți cu superstițiile trecutului și cu înșelătoriile vrăjitorilor, își întoarseseră privirea spre lucrurile mai bune și începură să dibuie calea spre lumină. Idolii au fost înlăturați, vechile indeletniciri părăsite, și în căutarea lor după Dumnezeu au găsit adevăratul Sabat precum și pe Mântuitorul omenirii.

În Nigeria cât și pe Coasta de Aur din partea de răsărit a marelui Continent, se găsec grupuri de acești oameni cu cari acum suntem în legătură. În mijlocul lor am așezat învățători de-ai noștri, și am și început să vedem rodul lucrului nostru. Numeroși dintre acești oameni s'au botezat în

această solie și s'au unit cu noi în această nouă lumină găsită.

„Prin lucrările cele minunate ale providenței divine, munți de greutate vor fi mutați din loc și asvârliți în mare. Solia care privește atât de mult pe locuitorii pământului va fi auzită și înțeleasă. Oamenii vor cunoaște că acesta este adevărul. Înainte și mereu înainte lucrarea va înainta; până ce întreg pământul va fi avertizat; și atunci va veni sfârșitul”.

W. E. Read.

Secretarul misiunii externe,
Diviziunea Europeană.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 8. — Abon. pe un an Lei 96.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

Capitolul VI.

Stâlpi ai Mișcării Advente.

În capitolul precedent am făcut cunoștința cu persoane în al căror suflet se prinsese cu putere gândul despre apropiata revenire a Domnului. Acum vrem să ne ocupăm cu aceia cari au trăit și au realizat gândul lor. Toți aceia pe cari i-am cunoscut în capitolul de mai 'nainte au așteptat în mod hotărât, ca după trecerea timpului profetizat — așa după cum înțelegeau ei — să se arate Domnul în mod vizibil pe pământ. Dar n'a venit. Atunci a fost un timp de amară simțire. Vom studia lucrul acesta și mai târziu. Dar au fost și sute de persoane cari nu s'au lăsat abătute. Ei au studiat mai departe în Sfânta Scriptură, și au constatat că lucrarea adventă de abia acum trebuia să înceapă, deoarece Domnul mai avea încă să vestească lumii întregi Evanghelia Sa. Între bărbații cari formau în primele decenii așa numita lucrare adventă, sunt câțiva cari ies cu deosebire la iveală:

1. a) Joseph Bates (ceteșta bets). Ajungând în anul 1845 să fie interesat despre chestiunea Sabatului prin scrieri de ale lui Preble (cetește prebl) și Cook (cetește cuc), admise lucrul acesta în același an. El începî imediat să vestească sfințirea Sabatului. Curând ajunse să înțeleagă, că un tractat asupra acestui punct al adevărului prezent ar putea lumina mii de oameni. Un imbold lăuntric l-a făcut chiar să tipărească un asemenea tractat. (Cercetează capitolele următoare la subiectele: Invățături, Sabat). Mai înainte chiar ca Bates să fi început această lucrare, fusese un credincios adventist și un harnic luptător în această direcție. Se spune despre el că eră „un creștin plin de răvnă, politeță și amabilitate”. Sora White (cetește huait) a fost tratată de el duios, ca o fiică a lui. Vorbînd în diferite locuri despre Sabat, tractatul pe care-l publicase i-a adus mult ajutor. Multe exemplare le-a trimis gratis, prin poștă. Lucrarea

lui s'a deosebit mai ales prin stăruința depusă. Bates explică porunca aceasta cu multă claritate și însemnătatea ei, sprijinită pe dovezi puternice, pătrunde în inima tuturor. „Cuvântul vorbit avea ca efect că aceia cari erau și atunci în adevăr, erau întăriți într'ansul, iar aceia, cari încă nu erau hotărâți, erau sguiduiți”. Activitatea lui prin urmare a cuprins mai ales proclamarea Sabatului și a Poruncilor. N'a cruțat pentru acest lucru nici un mijloc, nici chiar sacrificarea propriei sale persoane.

b) Predicatorul J. N. Andrews (cetește endrius). El a fost credincios adventist și înainte de 1844. Dar a făcut parte dintre aceia cari au rămas credincioși speranței lor. Chiar pela 1844 publică o scriere intitulată: „Cele trei solii îngerești din Apocalips 14, 6—12”. În această scriere, arată, că speranța revenirii lui Hristos eră la el tot așa de tare ca și mai înainte. Un an mai târziu, a avut lupte grele cu aceia, cari învățau că aceia cari așteaptă a doua venire a Domnului, nu mai trebuia să muncească. În anul 1851 a început el însuș să predice. Mai târziu a făcut parte din comitetul care supraveghea editarea primei noastre reviste. Primul an al acestei publicații este plin de articole asupra lucrării advente, a treia solie îngerească, imutabilitatea Legii și a Sabatului. Andrews s'a ocupat mai ales cu studiul întreitei solii și a susținut, că după cele scrise în Apocalips 13, Statele Unite ale Americii de Nord vor excela mai ales în impunerea prin lege a serbării Duminicii. Argumentația lui se întemeiază numai pe dovezi profetice din Sfânta Scriptură, deoarece pe vremurile acelea nu există încă nici o mișcare cu tendințe hotărâte în această direcție. Dela 1864 se străduiește mult să răspândească reforma sanitară. El vede în ea o principală parte a lucrării advente. La 14 August 1847 vine în Elveția. Prin aceasta

el devine întâiul misionar pe care l-au trimis Adventiștii, și primul Adventist de Ziua Șaptea pe teritoriul Europei.

c) Predicatorul J. H. Wagoner (cetește veghener). În anul 1857 a scris două broșuri foarte însemnate. Cea dintâi avea titlul: „Natura și tendința spiritismului modern”, a doua: „Expunerea învățăturii despre un timp de har viitor”. El s'a ocupat mai ales cu explicarea învățăturii despre suflet și a adus multă lumină cu privire la serviciul lui Hristos de expiere. Pe lângă lucrul lui împovărat, — a mai publicat o broșură — a fost totdeauna activ și ca redactor.

„Moartea l-a luat de grabă la 17 Aprilie 1899 în Bazel, Elveția, după ce tocmai terminase ultima lui carte: „Dela Paradis la Paradis”. La 16 Aprilie a scris ziua întreagă și în notes-ul lui a însemnat: „Azi am lucrat mult”. A doua zi, dimineața, din

cauza unui atac de inimă căzu mort în bucătărie, fără ca mai înainte să fi știut cineva ceva. El se obosise foarte mult, să termine noua sa carte și voia ca în Dumineca viitoare să plece la Londra, pentru ca înainte de întoarcerea sa în vara viitoare să lucreze câțva timp în Anglia. El a primit solia adventă în anul 1852 în Wisconsin. Dela 1854 a vestit adevărul fără incetare și în mod strălucit în mod public, atât prin graiu cât și prin scris. Ajunsesse la aproape 69 ani”.

Intrebări repetitoare: La ce dată a fost așteptată de unii oameni a doua venire a lui Hristos? Prin cine mai ales, a fost scos la iveală adevărul despre Sabat? (1 pr. p.) Cine a publicat scrierea „Cele trei solii îngerești”? (1 p. mijloc). Care frate a publicat cele două broșuri despre „Natura omului” și „Spiritism?” (1 ult. p.).

Tipăriturile în misiunile Diviziunii Europene.

Este un lucru foarte încurajator de a vedea cum noi limbi se adaugă pe lista noastră ce crește atât de repede. În fiecare an solia este vestită în noi ținuturi, și noi triburi vin la sunetul ultimei solii a lui Dumnezeu pentru aceste zile. La acești oameni, noi nu mergem numai cu predicatori ci și prin tipărituri.

În insula Madagascar, cu cei aproape patru milioane de locuitori ai ei, acum noi avem prima carte în limba Malagasy cuprinzând adevărurile cu privire la Solia ingerului al treilea. Acum câteva luni a ieșit de sub tipar prima ediție din „Calea către Hristos”. Tipăriserăm 5.000 de exemplare și au și fost vândute cu un frumos succes. Din pricină că locuitorii înțeleg limba franceză, „Calea către Hristos” a fost prezentată în amândouă limbile. Această carte a fost tradusă de un pastor băstinaș care a început să se intereseze foarte mult de lucrarea noastră. Ii plăcu atât de mult cartea încât imediat simți ca o datorie să o aibă și în limba lor, astfel încât o traduse fără să pretindă

nici un ban. De curând au fost traduse două tractate, și dorim mult să le vedem tipărite și puse în vânzare printre locuitorii Malagasy.

Acum câteva luni au fost tipărite primele noastre tractate în limba Amharică. Acestea au fost puse în vânzare în Abisinia și Eritre, iar frații din aceste părți sunt veseli pentru acest început al lucrării de publicație. Deasemenea mai sunt opt sau zece alte tractate cari sunt traduse și gata pentru a fi tipărite. În curând sperăm să le vedem ieșite de sub presă și gata pentru distribuire.

Astfel, în toate aceste ținuturi Solia înaintează. S'au făcut noi planuri în vederea distribuirii literaturii, și ce este mai îmbucurător decât tot, e că multe suflete au fost câștigate la cunoștința mântuitoare a Adevărului. Să ne rugăm ca atunci când se semănă sămânța Adevărului, ea să poată găsi un loc într'un pământ bun care să-i îngăduie să aducă un rod bogat pentru Impărăția lui Dumnezeu.

W. E. Read.

O pagină aleasă.

Tânăra mea soție, care adormi în pace în ziua ce 17 Februarie, la ora 4 după amiază în București,—a fost una din figurile creștine, care, pentru noi toți cari o cunoșturăm, înscrise cu vieața ei o pagină aleasă.

Încă de copilă rămasă orfană de tată și lipsită de alintările ce le-ar fi putut primi dela dănsul,—crescū în mijlocul fraților ei păstrând ascuns în inimă dorul tainic după iubirea părintelui.

Devotamentul maicei sale a tras o brazdă de înaltă admirație în inima copilei față de sacrificiile făcute de mama pentru educația ei și a celorlalți copii.

Cunoscând de tânăra pe Hristos, chiar dela întâia predică se atașă cu atăta seriozitate de bunul nostru Mântuitor, încât primele lupte — cu toate suferințele lor — găsiră răsplată în câștigarea pentru Hristos a mamei și a surorii sale.

În fața perspectivelor deschise de profesorii ei, dânsa preferă să rămână a sluji cu modestie caracteristică pe Hristos; și, în casa fr. Demetrescu am cunoscut-o, în 1921, plină de un zel deosebit pentru sfânta cauză a Evangheliei.

În Școala Misionară din Friedensau dovedī atăta ușurință în apropierea limbii germane, că putū în scurt timp, să ne redea în graiul românesc, cu timbrul ei armonios, pagini înălțătoare pentru educația și cultivarea bisericii.

Atașamentul ei sufleteș mi-o impuse ca tânăra tovarășe de luptă, aleasă prin inteligența ei superioară și nobilă în adevăratul înțeles, prin caracterul ei ideal și prin virtuțile ei multiple.

Devotamentul ei în toate și zelul deosebit pentru lucrarea Domnului prinse însă trupul ei delicat în mrejele boalei care nu crută; și de timpuriu trebui să meargă a se odihni de lucrul ei și de toată truda sa. Crucea ei fu grea; dar credința inimii sale înfrânse asprimea suferinței. Se liberă ducând cu încredere sfântă speranța revederii cu Hristos și cu toți pe cari i-a iubit: membrii familiei ei și membrii familiei Domnului.

În fața acestei jertfe voite, dintr'un simțimânt de aleasă recunoștință pentru memoria ei și pentru a aduce și pe calea aceasta o mângâiere mămiței noastre și alor săi, imi permit să depun aci printre rânduri lacrămile mele recunoscătoare către aceea, care, la brațul meu, căzū pe câmpul de luptă datorită spiritului ei de jertfire din iubire pentru toți.

Fie, ca amintirea jertfei sale să mângâie dorul nostru până în ziua măreață a revederii! Fie, ca zelul și iubirea ei pentru Hristos să fie o pildă pentru noi toți, cari am cunoscut-o și cari am iubit-o!

Doamne! Tu, care poți mângâia inimile noastre, sprijinește-ne și ne îmbărbătează! Dar mai ales învrednicește-ne, ca, la sfârșit de cale, să putem zice — ca și Isus, și ca și dânsa —:

„Tată, eu am făcut lucrul, pe care mi l-ai încredințat, ca să-l fac.”

Amin!

Maior Petru Păunescu.

Ferice soția, al cărei soț poate să scrie despre dânsa asemenea cuvinte și să găsească în amintirea virtuților ei asemenea mângâiere!

Ce plăcut e să știi, că nu trebuie să inventezi fapte și expresii, pentru a o lăuda; ci că — punând să se scrie despre dânsa aceste cuvinte — am împlinit astfel cele spuse despre femeea virtuoasă în Proverbe 31, 31, unde zice: „Dați-i răsplată după roadele mâinilor ei, și faptele ei să o laude la porțile cetății”.

Ferice familiile, unde tronează asemenea soții; ferice poporul cu multe asemenea familii; și lăudat să fie Dumnezeu, care face să crească asemenea suflete!

Cu adevărat că vieața ajunge atunci o fericire pentru cei ce o trăiesc și o bucurie pentru Domnul, care ne-a făcut și care vrea să se bucure de fericirea noastră.

S. D.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 10 — 4 Iunie, 1927.

Pavel înaintea lui Agripa.

Textul biblic: Fapt. 26.

De memorizat: „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”.
2 Corinteni 6, 2.

1. Regele Agripa și Berencie vizitau pe Festus, guvernatorul. După ce ascultă cele ce i s'a spus despre Pavel, Agripa zise că vrea și el să audă pe Pavel vorbind. Festus făgădui că i se poate îndeplini cererea, și invită pe căpitani și oamenii mai de frunte ai cetății să fie prezenți când Pavel se va prezenta din nou înaintea lui.

2. Ne putem inchipui ceva din măreția scenei. Guvernatorul va fi purtat o mantie stacojie; Agripa, o mantie regală purpurie, având și o panglică de aur împrejurul frunței sale; Berencie trebuie să fi fost îmbrăcată luxos, strălucind prin giuvaerurile ei. Căpitani și ostașii, cu coifuri, scuturi, și lănci stălucitoare, vor fi stat înapoia scaunelor aurițe ale guvernatorului și oaspeților săi. Când toți erau la locurile lor, Pavel, în haine umile, legat cu lanțuri de un soldat, trebuie să fi fost introdus. Ingeri nevăzuți erau cu el.

3. Când totul a fost gata, Agripa spuse lui Pavel: „Ai voie să te aperi”. Pavel răspunse cu blândețe: „Mă socotesc fericit împărate Agripa, că am să mă apăr astăzi înaintea ta, pentru toate lucrurile de cari sunt pârît de Iudei”. Din pricină că Agripa eră Iudeu, Pavel știă că îl va înțelege mai bine decât Felix sau Festus.

4. Pavel își începă istoria vieții spunând că de copil a fost crescut după credința fariseică. El istorisi cum a persecutat pe acei cari credeau în Isus. El spuse: „Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta dela preoții cei mai de seamă; și, când erau osândiți la moarte, imi dădeam votul împotriva lor”.

5. După aceasta Pavel spuse despre schim-

barea care avusese loc în el pe când se găsiă pe cale spre Damasc. „Pe la amiază împărate, pe drum, am văzut strălucind împrejurul meu și împrejurul tovarășilor mei o lumină din cer, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui. Am căzut cu toții la pământ; și eu am auzit un glas, care-mi zicea în limba ebrească: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Cu greu îți este să calci cu picioarele pe ghimpi. „Cine ești, Doamne?” am răspuns eu. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești”.

6. Apoi Pavel spuse lui Agripa cum Dumnezeu îl trimisese să predice mai întâiu iudeilor și după aceea neamurilor ca „să se pocăească și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte vrednice de pocăința lor”. Apoi Pavel mai spuse: „Iată de ce au pus iudeii mâna pe mine în templu și au căutat să mă omoare”. Pavel spuse lui Agripa că el nu a predicat nimic altceva decât ce învățase Moise și profeții, și după cum scriseseră ei „că Hristosul trebuie să pătimească, și că, . . . va fi cel dintăiu din învierea morților”.

7. „Pe când vorbiă el astfel ca să se apere, Festus a zis cu glas tare: „Pavele ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie”. „Nu sunt nebun, prea alesule Festus”, a răspuns Pavel; „dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate și chibzuite. Împăratul știe aceste lucruri, și deaceea îi vorbesc cu îndrăzneală; căci sunt incredințat că nu-i este nimic necunoscut din ele”.

8. După aceasta Pavel se întoarse către împărat, și-i zise plin de curaj: „Crezi tu în Prooroci, împărate Agripa? . . . Știu că crezi”. Ori cine care crede în prooroci trebuie să creadă și în Isus Hristos, fiindcă proorocii vorbesc despre El. Agripa ascultă cu seriozitate pe Pavel. Acea voce fină, numită conștiința, trebuie să-i fi șoptit că Pavel spune adevărul. Agripa răspunse: „Cu puțin mă indupleci ca să mă fac creștin”.

9. Iar Pavel a zis: „Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă

astăzi, să fiți cum sînt eu, afară de lanțurile acestea”.

10. „Și se sculă împăratul și procuratorul și Berencie și cei cari ședeau împreună cu dănsii, și trăgându-se ei la o parte vorbeiau unii cu alții zicînd că omul acesta nu făptuește nimic vrednic de moarte sau de legături”. Apoi Agripa spuse lui Festus că Pavel ar fi putut fi liberat dacă nu ar fi cerut să fie trimis la Cezar.

11. Falix spuse că amănă pentru un alt timp mai prielnic când să cerceteze mai mult despre Isus. Agripa eră aproape convins, dar nu de tot. Noi nu cetim că vreunul din ei ar fi devenit creștin. Când suntem ispitii să nu facem ceea ce este bine, să ne reamintim versetul nostru de memorizat: „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mîntuirii”.

Intrebări.

1. Cine a vizitat pe Festus? Pe cine doriă Agripa să-l audă vorbind? Ce a făcut Festus?

2. Ce poți spune despre înfățișarea scenei?

3. Când totul a fost gata, ce a spus împăratul? Ce a răspuns Pavel cu blîndețe? Din ce pricină își închipuie Pavel că Agripa îl va înțelege mai bine decît ceilalți de mai înainte?

4. Ce a spus Pavel su privire la începutul vieții lui? Cu cîtă aprindere persecutate pe acei cari credeau în Isus?

5. Ce a spus Pavel despre întîmplarea pe cale?

6. La cine fusese trimis să predice? Ce i s'a întîmplat? Ce lucruri a predicat el?

7. Pe cînd vorbiă despre Isus cel înviaț din morți, ce a zis Festus cu glas tare? Ce răspuns a Pavel?

8. Ce întrebare a pus Pavel lui Agripa, plin de curaj? Dacă cineva crede în prooroci, atunci în cine trebuie să creadă neapărat? Ce știi despre Agripa?

9. Ce le doriă Pavel la toți cari erau de față?

10. La sfârșit, ce părere au avut cu toți despre Pavel?

11. Ce greșală mare făcuse Felix? In ce fel și Agripa făcuse aceeași greșală? Când suntem ispitii să nu facem ceea ce este bine, ce trebuie să ne reamintim? Ce spune acest verset de memorizat?

Lecciónea 11—11 Iunie, 1927.

Călătoria la Roma.

Textul biblic: Fapt. 27.

De memorizat; „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie”. Ps. 34, 7.

1. Pavel ceruse să fie trimis la Roma spre a fi judecat înaintea Cezarului, Împăratul. Festus îl ținu în închisoare așteptînd o corabie. Când veni corabia, Pavel împreună cu alți inchiși au fost puși sub paza unui sutaș numit Iuliu, care avea însărcinarea de a-i duce la Roma. Cei doi prieteni ai lui Pavel, Luca și Aristarh, erau cu el.

2. Pînă la Roma aveau să facă o lungă călătorie, și să se oprească în multe locuri. Iuliu se purtă foarte bine cu Pavel. Prima lor oprire a fost la Sidon, unde Pavel se cobori pe țarm și își vizită prietenii de acolo. La Mira au schimbat corăbiile. Din pricină că vîntul batea dintr'o direcție nefavorabilă, corabia a fost dusă în afară de drumul său. Cîteva zile nu au putut înainta decît puțin cu corabia și se găsiu în primejdie mare.

3. În cele din urmă ajunseră într'un mic port numit Limanuri Frumoase. Sosise vremea cînd trebuiau să se aștepte la furtuni mari, astfel încît Pavel spuse că ar fi mai bine să aștepte în acest port pînă cînd va trece timpul acesta cu furtuni. Dar Iuliu și cu stăpînul corăbiei vroind să ajungă într'un port mai mare și mai bun, se hotărîră să plece.

4. Într'o zi pe cînd vîntul de sud batea cu putere, ei ieșiră cu corabia din portul Limanuri Frumoase. Dar îndată se ridică

un vânt furtunos și ei strânsă pânzele și lăsară corabia în voia vântului. Vântul se întetă și mai rău, astfel încât a treia zi toți cei ce se găseau pe corabie au început să lucreze pentru a o ușura. Ei aruncară în mare tot ceea ce pușeră deoparte. În legătură cu această întâmplare Luca scrie : „Soarele și stelele nu s'au mai văzut mai multe zile, și furtuna eră așă de puternică încât la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare”.

5. După ce posti și se rugă, Pavel ieși în mijlocul lor, și zise : „Acum vă sfătuesc să fiți cu voie bună; pentru că nici unul dintre voi nu va pieri; și nu va fi altă pierdere decât a corăbiei. Pentru că un înger al lui Dumnezeu, al cărui sunt și eu, și căruia îi slujesc, mi s'a arătat azi noapte, și mi-a zis : „Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine . . . Dar trebuie să dăm peste o insulă”.

6. Luca spune : „În noaptea a patrusprezecea, pe când eram împinși incoace și în încolo cu corabia pe marea Adriatică, pela miezul nopții, marinarii au bănuit că se apropie de pământ. Au măsurat adâncimea apei, și au găsit douăzeci de stânjeni (un stânjen are 2 metri): au mers puțin mai departe, au măsurat-o din nou și au găsit cincisprezece stânjeni. Și temându-se să nu se lovească de stânci, au aruncat patru ancore în spre cărma corăbiei, și doriau să se facă ziuă”.

7. Mulți dintre marinari se gândiau să se salveze numai pe ei, și să lase pe ceilalți să piară, deci ei lansară o corabie mai mică lângă vas. „Pavel a zis sutașului și ostașilor : „Dacă oamenii aceștia nu vor rămâne în corabie, nu puteți fi scăpați”. Atunci ostașii au tăiat funiile luntri, și au lăsat-o să cadă jos”.

8. La revărsatul zorilor, Pavel vorbi cu multă iubire față de oameni, și îi îndemnă să mănânce ceva, căci nu au de ce să se teamă. „Pentru că”, zise el, „un păr al nici unuia dintre voi nu va pieri din capul său.

După ce a spus aceste vorbe, a luat pâine, a mulțumit lui Dumnezeu, înaintea tuturor, a frânt-o, și a început să mănânce. Toți s'au îmbărbătat atunci . . . După ce s'au săturat, au ușurat corabia, aruncând grăul în mare.

9. „Când s'a făcut ziuă, n'au cunoscut pământul; dar au văzut de departe un golf, care aveă maluri nisipoase, și au hotărât să împingă corabia într'acolo, dacă va fi cu puțință. Au tăiat ancorele, ca să le sloboadă în mare, și au slăbit în acelaș timp funiile cârmelor; apoi au ridicat vetrila (pânza corăbiei) din frunte după suflarea vântului, și s'au îndreptat spre mal.

10. „Dar au dat peste o limbă de pământ, unde s'a infipt corabia; și partea dinainte a corăbiei s'a implântat și stătea neclintită, pe când partea dinapoi a început să se rupă de izbitura valurilor”. Atunci parte dintre ostași „au fost de părere să omoare pe cei întemnițați ca să nu scape vreunul prin innot.

11. „Sutașul însă, care voia să scape pe Pavel, i-a oprit dela gândul acesta. A poruncit ca cei ce pot innotă, să se arunce depe corabie în apă, și să iasă cei dintâi la pământ; iar ceilalți să se așeze unii pe scânduri, iar alții pe frânturi de corabie, și așă s'a făcut că au ajuns toți teferi la uscat”.

Intrebări.

1. Ce poți spune despre plecarea lui Pavel spre Roma?
2. Cum se purtă Iuliu cu Pavel? Ce i-a fost îngăduit lui Pavel? Ce au făcut la Mira? Ce li s'a întâmplat?
3. În ce port au ajuns? În ce timp se găseau? De care sfat nu a finul seamă Iuliu și cu slăpânul corăbiei?
4. Ce a urmat după plecarea din portul Limanuri Frumoase?
5. După ce a postit și s'a rugat, ce a spus Pavel celor din corabie?
6. Ce raportează Luca despre această întâmplare?
7. Ce au vrut să facă mai mulți mari-

nari? De ce nu și-au putut împlini planul lor?

8. La revărsatul zorilor cum a vorbit Pavel oamenilor și ce le-a zis? Ce a făcut apoi? Care a fost urmarea?

9. Când s'a făcut ziuă ce au făcut ei văzând pământul?

10. Căutând să conducă corabia în golf, ce s'a întâmplat? Ce gândiau parte dintre ostași?

11. Cine voia să scape pe Pavel? Ce poruncă a dat sutețul? Cum au ajuns la uscat?

Lecciónea 12—17 Iunie, 1927.

Pe insulă; la Roma.

Textul biblic: Fapt. 28.

De memorizat: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. Deacum mă așteaptă cununa neprimării”. 2 Timotei 4, 7. 8.

1. Cât de veseli trebuie să fi fost toți cari suferiseră naufragiul vasului, când s'au văzut din nou cu bine pe uscat. Ei aflară că se găseau pe o insulă numită Melita, acum cunoscută sub numele de Malta. Cât de înfrigați, ploați, și oboșiți trebuie să fi fost toți din grupă! Luca spune că oamenii de acolo „ne-au arătat o bunăvoință puțin obicinuită: ne-au primit pe toți la un foc mare, pe care-l aprinseseră din pricină că plouă, și se lăsase un frig mare”.

2. Pavel ajută să găsească lemne pentru a menține focul. „Pavel strânsese o grămadă de măracini, și-i puse pe foc; o viperă (un șarpe veninos) a ieșit afară din pricina căldurii, și s'a lipit de mâna lui”. Toți, afară de Pavel s'au inspăimântat. Locuitorii insulei gândiau că Pavel trebuie să fie un om foarte rău, și că a fost pedepsit prin mușcătura șarpelui. Dar „Pavel a scuturat vipera în foc, și n'a simțit nici un rău. Oamenii aceia se așteptau să-l vadă unflându-se sau căzând deodată mort; dar, după ce au așteptat mult, și au văzut că nu i se întâmplă nici un rău, și-au schimbat părerea, și ziceau că este un zeu.”

3. Locul unde ajunseseră la mal naufragiații, eră în apropiere de casa lui Publius, guvernatorul insulei. Publius se purtă foarte bine cu ei. „Și tatăl lui Publius zăcea atunci în pat, bolnav de friguri și de urdinare.” Pavel l-a vizitat, și „s'a rugat, a pus mâinile peste el, și l-a vindecat”. Domnul eră cu Pavel dându-i putere să facă lucrul acesta.

4. „Atunci au venit și ceilalți bolnavi din ostrovul acela, și au fost vindecați”. Oamenii aceștia erau foarte recunoscători față de cele ce făcea Pavel. El nu numai că le vindecă trupurile, dar le spune și despre Isus, care poate să le ierte păcatele și să le vindecă sufletele. Locuitorii insulei și-au exprimat respectul cel mai mare pe care-l aveau față de ei, și le-au dat tot ceace aveau nevoie.

5. Naufragații au stat trei luni pe insulă, până când se sfârși iarna și trecu timpul cel primejdios pe mare. Tot în acest golf iernase și o corabie, care acum se pregătea să plece spre Roma. Deci Iuliu își imbarcă toată grupa pe această corabie. Iși luară la revedere dela toți locuitorii insulei, și plecară.

6. Corabia nu întâlnește furtuni, și după ce se opri în mai multe alte locuri intră în frumosul port Puzole, în Italia. Atunci Pavel și cu prietenii lui găsiră pe frații creștini, și au șezut cu ei șapte zile. Ultima parte a călătoriei avea să fie făcută pe uscat, și au trebuit multe zile pentru a putea străbate distanța cea mare până la Roma.

7. Credincioșii din Roma, auzind despre venirea lui Pavel, i-au ieșit de departe înainte pentru a-l întâmpina. L-au întâmpinat la „Forul lui Apii”, care se găsea aproape la patruzeci de mile de Roma. Cât de vesel trebuie să fi fost Pavel văzând pe acești prieteni cari-l cunoșteau și-l iubeau! Deci „când i-a văzut Pavel, a mulțumit lui Dumnezeu și s'a îmbărbătat”.

8. În cele din urmă au putut vedea dealurile Romei. Pavel dorise acest moment. Cu mult timp mai înainte Domnul făcuse cunoscut lui Pavel că el trebuie să predice Evanghelia în Roma. (Fapt. 23, 11).

Dar Pavel nu se gândia să vie aci ca un închis.

9. Când întreaga grupă a ajuns în Roma, Iuliu „a dat pe cei întemnițați căpitanului străjerilor palatului, iar lui Pavel i s'a îngăduit să rămână într'un loc deosebit cu un ostaș care-l păzia". Cineva și-ar putea închipui că el nu mai putea să predice din moment ce era legat cu lanțuri de un ostaș. Dar iudeii și alții, au venit la el, și Pavel le predică și-i învătă „de dimineața până seara. Unii au crezut ce le spunea el, iar alții n'au crezut."

10. „Pavel a rămas doi ani întregi într'o casă, pe care o luase cu chirie. Primii pe toți cari veniau să-l vadă, propovăduia împărăția lui Dumnezeu, și învătă pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos." Chiar și unii cari făceau parte din casa Cezarului au crezut în Isus.

11. Cartea faptelor apostolilor se încheie, lăsând pe Pavel închis în propria sa casă. Totuș, noi știm, că după doi ani, Nero, împăratul Roman, a judecat pe Pavel și i-a dat drumu. Pavel a vizitat din nou multe din bisericile pe cari le întemeiasă. După un oarecare timp a fost din nou prins și dus în grabă la Roma și aruncat în închisoare, iar mai târziu decapitat. Printre ultimele lui cuvinte au fost și acestea: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii".

Intrebări.

1. Ce a făcut pe naufragiați să fie veseli? Pe ce insulă se aflau? Cum au fost primiți?

2. La ce lucru a ajutat Pavel? Ce s'a întâmplat? În cele din urmă ce au zis locuitorii insulei despre Pavel?

3. În apropiere de casa cui veniseră pe mal naufragiați? Ce a făcut Pavel acolo? Prin a cui putere a făcut lucrul acesta?

4. Ce au făcut ceilalți bolnavi? Pe lângă că le vindecă trupurile, ce mai făcă Pavel? Cum și-au exprimat recunoștința?

5. Cât timp au stat pe această insulă naufragiați? Cine mai iernase acolo? Ce a făcut Iuliu?

6. Cum a fost vremea în timpul acestei călătorii? În ce port au ajuns? Cum au mers de acolo spre Roma?

7. Ce au făcut credincioșii din Roma? La ce oraș au întâmpinat pe Pavel? Cum trebuie să se fi simțit Pavel întâlnind pe acești prieteni? De aceea ce a făcut Pavel?

8. Ajungând aproape de Roma ce au putut vedea? Ce făcuse Domnul cunoscut lui Pavel? Dar la ce lucru nu se gândia Pavel?

9. Ajungând în Roma, ce a făcut Iuliu? Deși era legat, totuș ce a putut face Pavel? Cum au fost primite cuvintele lui Pavel?

10. Cât timp a rămas Pavel acolo? Despre ce lucru învătă Pavel pe toți acei cari veniau la el? Ce lucru au ajuns să facă chiar și unii din familia Cezarului?

11. Cu ce se încheie cartea faptelor apostolilor? Totuș ce mai știm despre Pavel? Ce a spus Pavel printre ultimele lui cuvinte?

Lecțiunea 13—25 Iunie, 1927.

REPETIȚIA.

Textul biblic: Fapt. 18, 23 până la 28, 31.

De memorizat: Repetiția textelor de memorizat din timpul trimestrului.

1. În timpul celei de a treia călătorie misionară a lui Pavel, el merse la Efes, unde timp de trei luni învăță în sinagogă, iar după aceea ținu adunările în școala unuia dintre neamuri, timp de doi ani. Au fost săvârșite o mulțime de minuni mari. Erau luate ștergare dela Pavel și puse peste cei bolnavi, iar Domnul îi vindecă. Vrăjitorii și-au ars cărțile, și au crezut în Domnul.

2. Argintarii din Efes, cari făceau și vindeau chipuri mici de ale zeiței Diana, au răsculat pe oameni contra lui Pavel, și s'a făcut o mare turburare. Oamenii s'au strâns

intr'o sală mare și au strigat timp de două ore : „Mare este Diana Efesenilor". In cele din urmă cancelarul orașului înduplecă pe oameni să meargă acasă, și Pavel părăsi Efesul și merse la alte biserici dintr'alt loc.

3. Pe când se găsiă în călătorie spre Ierusalim, Pavel ținu o noapte întreagă o adunare de adio în Troa. Un tânăr căzû pe neașteptate dela o fereastră și a fost ridicat mort. Domnul a folosit pe Pavel pentru a redă tânărului vieța. Apoi Pavel se întâlni cu tovarășii săi depe corabie și au pornit pe apă spre Milet. Acolo Pavel a întâlnit pe bătrânii din Efes, și sfârșind de vorbit cu ei, au ingenuchiat cu toții pe țarm, s'au rugat, și au plâns când Pavel și-a luat adio dela ei.

4. Pavel, împreună cu tovarășii lui, au ajuns cu bine în Ierusalim. Dar într'o zi pe când se închină în templu, unii dintre vrăjmașii lui l-au văzut și au pus mâna pe el, strigând : „Bărbați Izrailiți, dați ajutor ! Iată omul, care propovăduiește pretutindeni și în toată lumea împotriva norodului, împotriva legii și împotriva locașului acestuia". Pe când erau aproape să-l omoare, ostașii romani au intervenit în grabă și i-au scăpat vieța. În timp ce eră dus în închisoare, Pavel se opri pe trepte și se adresă poporului, istorisindu-le vieța lui. Când a terminat, poporul a început să strige : „Ia depe pământ pe un astfel de om ! Nu este vrednic să trăească".

5. În timp ce Pavel se află în închisoare, patruzeci de bărbați s'au legat cu jurământ între ei să-i ia vieța. Fiul sorei lui Pavel a auzit despre acest complot, și se duse de spuse unchiului său, Pavel, precum și lui Lisias, căpitanul. Lisias alege o gardă puternică și-o trimise în timpul nopții cu Pavel la Cezarea, unde l-a predat lui Felix, guvernatorul.

6. Vrăjmașii lui Pavel au venit din Ierusalim pentru a-l acuză. Tertul, un om de lege, vorbi contra lui Pavel. Pavel vorbi pentru sine însuș, tăgăduind lucrurile de cari eră invinuit cu atâta răutate. Felix își

dădu seama că Pavel nu făcuse nici un rău ; dar pentru a fi pe placul iudeilor, îl ținu în închisoare timp de doi ani, când în locul lui Felix ajunse guvernator Festus.

7. Din nou, vrăjmașii lui Pavel au venit să-l acuze, însă nu puteau să dovedească adevărul despre cele spuse de ei. Atunci Pavel cerû să fie trimes la Roma spre a fi judecat înaintea Cezarului. Împăratul Agripa vizitând pe Festus, Pavel a fost chemat să se prezinte înaintea lui. Din nou Pavel își istorisi vieța. Atât Agripa cât și Festus au spus că Pavel nu a făcut nimic demn de a fi condamnat la moarte.

8. Când sosi vremea pentru a fi trimes la Roma, împreună cu alți inchiși, a fost și el imbarcat și dat în grija lui Iuliu, suțaușul. Pe drum, s'a ivit o furtună grozavă, și corabia a fost în voia vântului timp de cincisprezece zile, încât cei depe corabie își pierduseră speranța de a mai putea fi salvați. Însă un inger veni la Pavel și-i spuse că din iubire pentru el vor fi salvați cu toții. Ajungând la un țarm necunoscut, corabia a fost sfărâmată în bucăți, însă toți oamenii depe corabie au ajuns sănătoși pe insulă, și au fost îngrijiți de locuitorii insulei. Deși Pavel a fost mușcat de o viperă, totuș Domnul nu a îngăduit să i se întâmple vreun rău.

9. Publius, guvernatorul insulei, a fost foarte binevoitor față de cei naufragiați. Prin Pavel, Domnul a vindecat pe tatăl lui Publius și încă pe mulți alți locuitori ai insulei. După trei luni, întreaga grupă a putut să-și continue drumul spre Roma, debarcând la Puzole. Restul de cale până la Roma l-au făcut pe jos.

10. Pavel a șezut în Roma doi ani, și anume într'o casă pe care o luase cu chirie pentru el, însă eră legat cu lanțuri de un ostaș ca și un inchiș. El predică la toți cari veniau la el. Mai târziu a fost pus în libertate, și a vizitat din nou multe din bisericile pe cari le întemeiasc. Însă a fost prins din nou, adus iarăș la Roma și inchiș ; iar în cele din urmă a fost decapitat.

Intrebări.

1. Ce știi despre întâmplările din timpul celei de a treia călătorie misionară a lui Pavel?

2. Ce au făcut argintarii? Cum au fost liniștiți?

3. În timpul călătoriei spre Ierusalim, unde s'a oprit Pavel? Ce a făcut în fiecare din aceste localități?

4. Ce s'a întâmplat pe când Pavel se închină în templul din Ierusalim? Din ce loc vorbi Pavel către popor? Dar ce au strigat ei?

5. În timp ce Pavel era în închisoare, ce complot se făcuse? Ce a făcut fiul sorei lui Pavel? Cum s'a îngrijit Lisias de Pavel?

6. Ce poți spune despre judecata ținută înaintea lui Felix?

7. De cine a mai fost judecat mai târziu? Ce au spus Agripa și Festus despre Pavel?

8. La plecare spre Roma, în grija cui a fost dat Pavel? Cum a fost călătoria până la insula Malta?

9. Cine era guvernatorul acestei insule? Cum s'a purtat el? Ce a făcut Domnul prin Pavel în această insulă? Când au plecat de acolo? Unde au debarcat? Cum și-au continuat drumul până la Roma?

10. În Roma unde locuia Pavel? Cum era păzit Pavel? Totuși și-a continuat lucrarea de predicare? Când a fost liberat, unde s'a dus el? Care a fost sfârșitul trist al lui Pavel?

Textele de memorizat din timpul trimestrului.

1. „Căzû temere peste dânși toți, și se măria numele Domnului Isus”. Fapt. 19, 17.

2. „Să nu-ți faci chip cioplit”. Exod. 20, 4.

3. „Să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Insuș a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești”. Fapt. 20, 35.

4. „Departa de mine gândul să mă laud

cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos”. Galat. 6, 14.

5. Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor!” Mat. 5, 10.

6. „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții cum v'am iubit Eu”. Ioan 15, 12.

7. „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi”. Ps. 46, 1.

8. „Felix, îngrozit, a zis: „De astădată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema”. Fapt. 24, 25.

9. „Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Hristos, ferice de voi”. 1 Petru 4, 14.

10. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. 2 Corinteni 6, 2.

11. „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primădie”. Ps. 34, 7.

12. „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De-acum mă așteaptă cununa neprihănirii”. 2 Timotei 4, 7. 8.

Lecciónea 1—2 Iulie, 1927.

Inceputul și sfârșitul păcatului.

De memorizat: „Păcatul este călcarea legii”. 1 Ioan 3, 4.

1. Înainte de creerea acestui pământ, Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos erau împreună în ceruri, și împreună cu ei multe ființe cerești numite îngeri. Atâta timp cât toți îngerii au ascultat de legea iubirii care era legea cerului, totul era numai lumină, bucurie, și fericire. Tot acolo se găsea și un inger care, după Hristos, era cel onorat de Dumnezeu. Numele lui era Lucifer, care înseamnă „fiul dimineții”.

2. Cu acest inger puternic, Lucifer, a început păcatul. El începuse să se mândrească cu puterea, frumusețea, și înțelepciunea pe care o avea. El începû să fie gelos pe Fiul

lui Dumnezeu, și să se gândească chiar că ar putea fi mai mare și decât Dumnezeu. În mila și iubirea Sa, Dumnezeu așteptă mult ca Lucifer să aibă ocazie să se pocăiască de păcatul lui, dar el nevroind, sosi vremea când nu mai putea rămâne în cer. Deacum înainte el nu se mai numia Lucifer, ci Satan, ceea ce înseamnă dușman.

3. „Și în cer s'a făcut un răboiu. Mihail și îngerii lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui: și locul lor nu li s'a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechiu, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui”.

4. După ce Satan a fost aruncat din cer, el veni pe acest pământ și pătrunse în Grădina Eden, locuința lui Adam și a Evei. Aci el vorbi Evei, și o înduplecă să nu asculte de porunca lui Dumnezeu prin mângăierea din pomul despre care Dumnezeu îi spusese să nu-l atingă. Acest păcat făcu ca Adam și Eva să fie izgoniți din grădină. Din acel moment Satan a ispitit incontinuu pe oamenii de pe acest pământ, să facă rău. Dar noi nu trebuie să ne temem de acest vrăjmaș care vrea să se apropie de noi încet, după cum se apropie leul tiptil de prada lui, căci și unui copil îi este dată puterea de a birui pe Satan. Biblia spune: „Impotriviți-vă diavolului, și el va fugi dela voi”. Noi ne împotrivim lui când nu facem ceea ce el ne ispitește să facem.

5. Prin neascultarea de Dumnezeu, Adam și Eva au pierdut frumoasa lor locuință în Eden. Tot cerul s'a intristat din pricină că a venit păcatul în lume. Se făcuse planul, că dacă la un caz păcatul ar veni în lume, Isus să vie de bună voie pe acest pământ „să caute și să mântuească ce eră pierdut”. Va veni timpul când acest pământ va alcătui patria fericită a fiilor lui Dumnezeu, și atunci nu se va mai afla nici urmă de păcat.

6. Ne este spus și felul în care pământul va fi curățat și liberat din păcat. „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua

aceea, cerurilor vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde”.

7. Deasemenea ni se spune și ce va urma după ce acest pământ va fi topit prin focul cel mare, și când se va distruge orice urmă de păcat. „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea”. Pământul cel nou va fi cu mult mai minunat decât Grădina Edenului. Fericitul popor al lui Dumnezeu „vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul”. Acum se găsesc pe pământ multe locuri cari sunt pustii și pe cari deci nu crește nimic, dar atunci „pustietatea se va veseli, și va înflori ca trandafirul”.

8. Pe pământul înnoit nu vor mai fi animale sălbatice și feroase. Ci ele vor fi blânde și liniștite, după cum au fost în Grădina Eden. „Atunci lupul va locui împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu, și vitele îngărășate, vor fi împreună, și le va mânâ un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul..... Nu se va face nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt”.

9. Nici unul dintre oameni nu va mai fi bolnav sau trist. „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor; și nu va mai fi moarte nici întristare, nici strigăt, și nici o durere”. Ochii orbilor se vor deschide, și urechile surdului se vor destupă. Atunci ologul va sări ca un cerb, și limba mutului va cântă”.

10. Ioan, ucenicul iubit, a dat o perspectivă a celor ce se vor întâmpla. El spuse: „Am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintăiu și pământul dintăiu pieriseră, și marea nu mai eră. Și eu am văzut coborându-se din cer dela Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim.” Cetatea eră înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți doisprezece îngeri..... Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi trei porți; și spre apus trei porți.

11. „Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli..... Zidul era zidit de iaspis, și cetatea era de aur curat. ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot, felul..... Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr'un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat”.

12. „Cetatea n'are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s'o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul (Isus)..... Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte”. Nu putem să învățăm despre aceste minunate frumuseți ale noului pământ și ale cetății lui Dumnezeu fără ca fiecare dintre noi să nu dorească a fi printre aceia cari vor locui acolo. Ultimul capitol din Biblie coprinde aceste cuvinte: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!”

Intrebări.

1. Înainte de creerea lumii cine se găsea în cer?
2. Cum s'a început păcatul?
3. Cine s'a luptat în războiul din cer? Care a fost rezultatul?
4. Fiind aruncat din cer, unde a venit Satan? Ce o făcut? Ce face și acum? Oare să ne temem de el? Dar ce să facem? Când ne împotrivim lui?
5. Prin neascultarea de Dumnezeu ce a pierdut Adam și Eva? Ce plan se făcuse încă de mai înainte? Totuș ce timp va veni?
6. Cum va veni ziua Domnului? Cum vor trece cerurile? Ce va arde?
7. Deci după ce se va șterge orice urmă de păcat, ce putem spera? Ce vor face oamenii pe noul pământ? Ce schimbare se va întâmpla cu locurile pustii?
8. Cum vor trăi animalele pe pământul înnoit? Cine le va mânâ? Ce arată că nu-și vor face rău unul altuia?

9. Ce alte schimbări se vor petrece?

10. Ce spune Ioan că a văzut? Cu ce era înconjurată cetatea? Ce ne spune despre porțile cetății?

11. Ce ne spune despre zid? Dar despre porți? Din ce era făcută ulița cetății?

12. De ce lucru nu are trebuință această cetate? Din ce pricină? Atunci când învățăm despre noul pământ și despre cetatea lui Dumnezeu ce să dorim? Ce cuvinte coprinde ultimul capitol din Biblie?

CURIERUL

Intrebări

La cari Cetitorii revistei „Curierul Misionar”, sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

61. Unde se amintește de prima oară arta scrisului?
62. Care era numele și al unui munte și al unui zeu, și unde stă scris?
63. Care păcătos a știut cu mult mai înainte timpul morții lui?
64. Cari au fost cei doi cari și-au sărbătorit cu fast ziua lor onomastică, și alți doi cari au blestemat-o? Unde stă scris despre ei?
65. Când au călătorit împreună îngeri și șoareci?
66. Care pom s'a născut într'o noapte, a trăit o zi, și s'a uscat iar în noaptea viitoare?
67. Cu ce ocazie o pâine a dărmănat un cort și un om?
68. Cui s'a ajutat printr'un om, care se serviă numai de o mână?
69. Care oraș din Canaan amintește prin numele său un serviciu voios? Și care despre un criminal?
70. Unde se vorbește despre foc făcut nu cu lemne, ci cu arme?

Răspunsurile

La întrebările din „Curierul Misionar” No. 4 (1927).

40. — 2 Regi 11, 2, 3; 2 Cor. 22, 12.
41. — 1 Cron. 11, 11.
42. — 1 Sam. 9, 25.
43. — Mica 5, 1.
44. — 1 Sam. 14, 14.
45. — 2 Sam. 23, 8.
46. — Jud. 12, 8—9 și 13, 14.
47. — 2 Sam. 15, 30.
48. — 1 Sam. 10, 3.
49. — Tănărul bogat: Mat. 19, 16—20. Marcu 10.
50. — Marcu 8, 22—26 și Ioan 2, 1—10.

Au deslegat 10 întrebări: Enoch Stefanian, *București-Labirint*; Gh. Gherase, *Diciosânmartin*; C. G. Titache, Iași.

Au deslegat 9 întrebări: Șerban Gheorghită și Ioan Cosma, *Viziru-Brâila*; Titu Popescu, *Buzău*; Ionescu Gheorghe, Ionescu C. Vintilă, și Stan Cararețeanu, *Putineiu-Teolorman*; Gh. Petrescu, *T. Severin*; Iordana Florea St. Sandu și Alex. C. Iancu, *Spătărei-Teolorman*; Voica și Năstase Fetecău, *Polticiori-Buzău*; Ana Popovici, *Iași*; Dochina Cuceș, *Cotul Ostriței-Cernăuți*; Ioan Crișan, *Bolfeiu-Bihor*; Th. Iord. Bujor, *Poduri-Bacău*; A. M. Ciolan, *Bârlad-Tutova*; Elena Rusănescu, *Bălcești-Vâlcea*; Ilie Petria, *Murgașiu-Dolj*; Anghel V. Tole și Maria A. Flore, *Licurici-Teolorman*; Lucia N. Vascan, *Nănești-Bacău*; Dobrița și Ioana I. Cosma, *Viziru-Brâila*.

Au deslegat 8 întrebări: Ioan Petraș, *Sepreș-Arad*; Victor Tudor și Ioana Ilinca, Alex. Constantin, *Boloșani*; Hotăran Maria, *București-Labirint*; Nae I. Mateiaș, *Tencănu-Dolj*; Gheorghe Bastoreală, *Bujoru-Vlașca*; Ioan și Vichente Opriș, *Răcari-Dâmbovița*; Ioana Simion Ciolac, *Cozmin-Cernăuți*; Gh. Petraru, *Petrești-Bacău*; N. Vascan, *Nănești-Bacău*; Florica Ionescu, Mița S. Ivăncică, Sanda D. Tăgărtă, Stancu St. Ivăncică, Constantin I. Caravețeanu, Marin D. Tăgărtă, *Putineiu-Teolorman*; Con-

stanța Zamfir și Maria Teodoru, *Galați*; Neculai Agape și Natalița Agape, *Iași*; Irina M. Popa, *Simileasca-Buzău*; Alecu Moraru, *Văleni-Roman*.

Au deslegat 7 întrebări: Sița D. Stănescu și Ecat. D. Stănescu, *Ploești*; Arghir Diaconu, *Șchiopeni-Huși*; Th. Marta, *Grumezoaia-Huși*; Tincuța Stănescu și Maria Mărăcine, *Pitești*; Teodorescu Victor, *Buzău*; Polixenia Panaitescu, *Galați*; Aurel Moldreanu, *Greceanca-Buzău*; Ioan P. Ghiăț, *Arbora-Suceava*; Rotaru Ioan, *București-Labirint*; Aneta Ciufescu, *Brâila*; Grigore G. Ivan și Oprica Stoicea, *T. Măgurele*; Ștefan R. Mazilu și N. R. Mazilu, *Viperești-Buzău*; Florea D. Răceală, *Băduleasa-Teolorman*; A. C. I. Manicatide, *București-Nord*; Alex. Frâncu și Ilie Nițescu, *Valea Călugărească-Prahova*; V. Dina, D. Pădure și V. Halanca, *Moșna-Huși*; Paulina Dașoveanu, *Călărași*; Marioara Dumitrescu, *Bușteni*; Ioan Nicola, *Vlaici-Olt*; Marghioala Mihăescu, *R-Sărat*; Voica A. Bălașa, *Antonești-Teolorman*; Pachița Gh. Ben., *Licurici-Teolorman*; Arghir Teodor, *Galați*.

Au deslegat 6 întrebări: Ioan Păun, Petre Edux și Ioan Stănculescu, *Bălcești-Vâlcea*; Vasile I. Asafte, *Bogdănești-Bacău*; Ana P. Stavri, *București*; Iscriu Iosif Cicoperia, *Hașeg-Hunedoara*; Dumitru Ioan, *Bârlad*; Anastasia Al. Beșliu, *Panaghia-Mehedinți*; Gh. T. Puică, *Negoești-Prahova*; Nicolae Cojan, *Valea Lungă-Dâmbovița*; Gh. Lichințeanu, *București-Nord*; Gavril Bocancia, *Piatra-Neamț*; Marin M. Costescu, și Marioara Trandafir, *Salcia-Teolorman*; Fl. C. Zamfir, *Bujoru-Vlașca*; Ioan Mănzăteanu și Mihai Hanganu, *Poenești-Vaslui*; Ioan Mocanu, Stan Untea și Apostu Stoica, *R. Sărat*; Alexe și Vasilica Bejan, *Motca-Tecuci*; Florea Stana, *Sepreș-Arad*; Elena D. B. Stănescu și Marița Al. B. Stănescu, *Tâmboești-R. Sărat*; Nicolae F. Pârlea *Seaca-Teolorman*.

Au deslegat 5 întrebări: Sița T. Burcea, *Antonești-Teolorman*; Elena Rusănescu, *Bălcești-Vâlcea*; Domnica Cuceș, Ioan Zărecine și Gh. Bujenița, *Cotul Ostriței-Cer-*

năuși; Teodorița Râșnoveanu, *Buzău*; Constanțin și Gheorghe Sitaru, *Milcoiu-Argeș*; Traian D. Gavrilăscu, *Perișoru-Brăila*; Vasile Milici, *Solonești-Bucovina*; Iosif Ilie, *București-Popa-Tatu*; Ignat Ilie, *Teodorești-Suceava*; Rebeca Gh. Gangă, *Lacu-Rizi-Brăila*; Elena Gh. Vascan, *Nănești-Bacău*; Policenia Panaitescu, *Galați*; Ana Z. Cio-cârla, *Slătioara-Romanași*; Ilinca C. Olteanu, *Ziduri-R. Sărat*; Ștefan Căruntu, *Peștera-Tulcea*; Atanasie Ionescu, *Cioroși-Dolj*.

Au răspuns la patru întrebări: Ilie Dragomir, *București*; Gh. Petrescu, *T. Severin*; Eleonora Pietrea, *Moinești-Bacău*; Tămnița A. Vâlcea, *Băduleasa-Teleorman*; Petrică Teodorescu, *Buzău*; Ioan M. Stoica, *Policiori-Buzău*; Alexandrina Stănescu și Ecaterina Berbecaru, *Ploești*; Gh. Părvu, *Văleni-Dâmbovița-Muscel*; Ioan N. Bețiu, *Bujoru-Vlașca*; Niacșa I. Albu, *Cuza-Vodă-Covurlui*; Alexandru Ordean, *Orăștie*.

Au răspuns la 3 întrebări: Steliana T. Burcea, *Antonești-Teleorman*; Filofteia I. M. Negoită, *Gheorghian I. Barbu*, Maria Gh. Ionescu, *Negoști-Prahova*; Iancu Popescu, *București-Nord*; Maria P. Popa, *Peretu-Teleorman*; Mihai Popa, *Simileasca-Buzău*; Costică Petraru, *Petrești-Bacău*; Ionel Grigorescu, *București - Popa - Tatu*; Elena S. Pană, *Cuza Vodă-Covurlui*; Gheorghe Soioc și Valerie Zechici, *Seaca-Teleorman*; Vasile Postu, *Huși*; Gheorghe Indricău, *Apateu-Arad*.

Au deslegat 2 întrebări: Emilia Ceapech, *București-Nord*; Iona N. Mateiaș, *Tencăndu-Dolj*; Aurel Lichințeanu, *București-Nord*; Gheorghe N. Preda și Profira C. Trașcă, *R. Vâlcea*; Tatomir Căruntu, *Peștera-Tulcea*; Ștefan D. Călugăru, *Provița de sus-Prahova*; Gh. Th. Fântănaru, *Poenesți-Vaslui*; Ilinca N. Bălașa, *Teleorman*; Aneta Bujor, *București-Popa-Tatu*.

Au răspuns la o singură întrebare: Ioana St. Cărnăru, *Peretu-Teleorman*; Vasile Chirilă Ignat, *Teodorești-Suceava*; V. Bălboc, *Buciumeni-Teleorman*; Marin Ghioaldă și Constanța M. Ghioaldă, *Gostinul-Vlașca*; Reneica Chiriatic, *Ziduri-R. Sărat*; Ioan Moraru, *Văleni-Roman*.

Caut bun lucrător tâmplar mobilă și bina. De preferat nefamilist. Condițiuni de angajament prin corespondență. Ioan Bădescu pentru Gh. Bădescu, Moreni.

Căutam de urgență un băiat de meseria: monumente, pietrărie, marmoră, etc. Să aibă cel puțin 14 sau 15 ani impliniți și clasele primare terminate. Condițiuni avantajoase. Sabatul liber. Teodor Roșoiu, Cuza Vodă, Tecuci.

Necrolog.

Sora MĂNDIȚA BLĂNARU în vârstă de 44 ani fiind de 9 ani în credință a adormit în Domnul pe ziua de 28 Aprilie a. c. Regretată de familia ei și de comunitatea din care făcea parte ca o bună urmașă a Domnului, deoarece a dat dovezi de credință și de spirit de devotament pentru semenii săi, a fost condusă la locul de odihnă în ziua de 30 Aprilie a. c. Increderea ei neclintită până în ultimile clipe ale vieții a fost că Tatăl Ceresc este Acela care implinește făgăduințele Sale de a se putea odată revedea cu cei credincioși și iubiți ai săi, la ziua reînvierii.

D. Florea.

Fratele PETREA D. HINTEA a fost chemat la odihnă de Domnul în ziua de 30 Aprilie 1927, după o lungă și grea suferință, fiind în vârstă de 42 ani. Deși suferința i-a fost grea, totuși a rămas credincios lui Dumnezeu până în ultimele clipe. Sperăm să-l vedem la învierea dreptilor.

Ziduri.

Pavel Olteanu.

STRAJA DIMINEȚII.

Junie 1927.

Vieaja de biruință.

1. Isa. 55, 1.
2. Isa. 1, 18.
3. Mat. 11, 28.
4. Mat. 11, 29, 30.

16. 1 Petru 4, 7.
17. Efes. 6, 18.
18. Col. 4, 2.

Rămânerea în Hristos.

Hristos dreptatea noastră.

5. Ier. 23, 6.
6. Ier. 33, 15.
7. Osea 10, 12.
8. Mat. 4, 2.
9. Rom. 5, 19.
10. 2 Cor. 5, 21.
11. Filip. 3, 9.

19. Ioan 14, 20.
20. Ioan 15, 5.
21. Apoc. 3, 20.
22. 2 Ioan 9.
23. Filip. 1, 21.
24. Gal. 4, 19.
25. Col. 2, 6, 7.

În El e desăvârșita biruință.

Vieaja de rugăciune.

12. Mat. 14, 23.
15. Marcu 1, 35.
14. Luca 18, 1.
15. Marcu 14, 38.

26. Rom. 8, 37.
27. 2 Cor. 2, 14.
28. 1 Ioan 4, 4.
29. 1 Ioan 5, 4.
30. 1 Ioan 5, 5.